

1. Mėlyna

– Mėlyna! Mėlyna! – pasigirdo už Pamelos kambario durų ir jų stiklą suvirpino smarkus beldimas kumščiu.

– Kas? Kas nutiko? – išsigandusi pašoko.

– Mėlyna, – pakartojo balsas ir po kurio laiko pasigirdo beldimas į svetainės duris.

Pamela atsidususi griuvo atgal į patalus. Jautėsi, lyg būtų užmigusi vos prieš akimirką. Lyg nuo ankstyvojo budintojo būtų gavusi smūgį žemiau juostos. Tuomet susivokė, kad šiandiena yra mėlyna, taigi pirmadienis, tai taip pat reiškia pirmąją dieną naujojoje mokykloje.

– Nee, – beviltiškai užbliovė.

Buvo be penkiolikos septynios. Mieliausiai šiandien prasiviliotų lovoje, bet už nugaros išgirdusi brolio riksmus, nusprendė, kad mokykloje bus ramiau. Atsidususi siektelėjo mėlynų marškinėlių, gulinių šalia lovos, ir nėrė į vonią.

– Ruošiu pusryčius, taigi paskubėk, – šūktelėjo mama, o iš balso buvo jauti, kad taip pat dar snūstelėtų, jei tik galėtų.

Abiem naktis buvo nerami. Jeremijas bėgė, į kurį persikraustė vos prieš mėnesį, dar neapsiprato. Šiąnakt atsibudo kiek po

vidurnakčio ir nuo tada tiksliai kas dvidešimt minučių nuleisdavo vandenį tualete. Pamela nutarė, kad tvarkėsi. Nes ryte niekaip negalėjo rasti gumyčių plaukams, puošnaus segtuko ir raktų pakabuko. O mama neteko pakelio popierinių nosinaičių, tušinuko, dviejų žymeklių ir keleto vizitinių kortelių, kurias buvo palikusi ant stalo virtuvėje. Labiausiai buvo gaila vizitinių kortelių su potencialių klientų, kuriems galėtų nuotoliu tvarkyti apskaitą, kontaktais.

Kai Pamela įkišo galvą į virtuvę, Jeremijas jau sėdėjo prie stalo iš bandelių su varške atidžiai rankiodamas razinas ir jas lygiuodamas ant staltiesės tvarkingais intervalais.

– Mėlyna, – patenkintas patvirtino, žvilgsniu užkliuvęs už jos marškinėlių rankovės. – Mėlyna, – pakartojo, kai prieš akis šmestelėjo mėlyno megztinio rankovė, mamai statant puodelį su arbata.

Jo arbatos puodelis. Ant jo buvo nupieštas dramblys, o šėlė buvo dramblio straublys. Kai mama prieš keletą metų suprato, kad jis negali gyventi be savo puodelio, nupirko jį visą aibę. Deja, net ir ypač saugant, jie dužo. Šis buvo priešpaskutinis. O kas nutiks, kai suduž ir paskutinytis, mama su Pamela net nedrįso pagalvoti.

Jeremijas sukrimto keturias bandeles su varške. Išgėrė arbatą ir apvertė puodelį, pareikšdamas, kad jis jau tuščias. Likę skysčio lašeliai nutekėjo puodelio sienelėmis žemyn ir gėrėsi į staltiesę vos įžvelgiamu drėgnu rateliu. Mama jau seniai suprato, kad atpratinti Jeremiją nuo šito ritualo – tai veltui iššvaistyti

energiją. Berniuku derėjo rūpintis atsižvelgiant į jo poreikius ir neiekvoti jėgų, kur nereikia.

Jeremijas pakilo ir pasiėmęs didelį cinkuotą dangtį nuo milžiniško katilo, kuris senų senovėje buvo skirtas skalbiniams virinti, atsistojo prie durų. Nebuvo jokio tikslo žiūrėti į laikrodį. Visi tiksliai žinojo, kad yra lygiai 7.10.

– Eime, – mama ištiesė ranką link rankinuko. – Būsime gerokai per anksti, – paprieštaravo Pamela, bet buvo aišku, kad jos pastaba tiesiog nereikšminga.

Buvo protu nesuvokiama, kad galėtų išeiti bent penkiomis minutėmis vėliau. Arba anksčiau. Vidinio laikrodžio Jeremijo galvoje tiesiog negalėjai apgauti. Jei jau kartą išėjo į mokyklą 7.10, tai liks amžiams ir visai nesvarbu, kokiame mieste ir kokių atstumu nuo namų ta mokykla yra.

Nelaimei, prie lifto sutiko kaimynę.

– Jau apsipratote, vaikučiai? – vangiai paklausė. – Ir kur su tuo dangčiu?

Pamela su mama nespėjo net išsižioti, Jeremijas buvo greitesnis.

– Ne mėlyna! – suspigo ir dūrė smiliumi kaimynei į pilvą.

Ponia Souhradiakova išsigandusi sukliko.

Tuo metu pakilo liftas. Jeremijas nustūmė kaimynę į šoną ir mojuodamas dangčiu tarsi Achilas skydu įžengė į kabiną.

– Ne mėlyna. Nevažiuosi, – sušuko per petį.

– Koks... neišauklėtas išpera! – pagrūmojo kumščiu.

– Atleiskit. Atleiskite, nepykit. Jis taip nemano, – atsiprašinėjo mama.

Pamela tik abejingai gūžtelėjo pečiais. Kas gi čia ypatingo? Tik dar vienas įrantas ilgoje nesusipratimų vartinėje.

•

Buvo įsitikinusi, kad į mokyklą ateis pirmoji, nes išėjo šitaip anksti, bet klasėje jau sėdėjo berniukas ir įdėmiai spoksojo į planšetę.

– Labas, – nusišypsojo ir droviai prisitartino. – Čia aštunta A, ar ne? Esu naujokė. Pamela, – ištiesė jam ranką.

Paviršutiniškai nužvelgė ją nuo dešinio peties iki kelių, kur baigėsi sijonas, bet į ištiestą ranką nesureagavo.

– Naujokė? Ką tai reiškia? Kad praėjusiais metais į šią klasę nėjai?

– Tikrai nėjau. Nujaučiu, kad manęs nepažįsti? – nusijuokė ir ranka, kurios taip ir nepaspaudė, pasitaisė plaukus, nes joks ki-

tas judesys, kuriuo nublėptų berniuko nedraugiškumą, jai nešovė į galvą.

– Nujauti? Kvailystė! – suinkštė ir išrūko iš klasės.

– Niekas sau gera pradžia, – atsідuso ir taip pat išėjo į koridorių.

Geriau jau bus, jei į naują klasę ją palydės direktorė ar bent jau auklėtoja, pagalvojo. Tą berniuką tikrai pribloškė, geriau nekartoti klaidos su kitais.

Nauja mokykla. Nauji klasiokai. Šiek tiek baiminausi, nes tik aštunta klasė yra aštunta, bet pirmoji diena prabėgo normaliai. Išskyrus tą bemiuką rytę. Mokyklą pakeičiau ketvirtą kartą, todėl žinau, kas manęs laukia. Spokso iš tolo. Mergaičių grupelės šnibždas. Berniukai nedrąsiai rodo savo įžūlumą. Mokytojai kamantinėja apie buvusių mokyklų ir kokių pasiekimų turiu. Normaliai. Per savaitę dvi būsiu kaip visi. Iš pradžių gal tik tariamai, bet vėliau iš tiesų. Privalau. Noriu. Negalėčiau būti vieniša tarp žmonių. Man reikia jausti, kad jiems priklausau, kad esu grupės narė. Ši mokykla neatrodo prasta. Siaubingai, siaubingai trokščiau čia išbūti, kol baigsiu devintą klasę. Bet tai priklauso ne nuo manęs, o nuo Jeremijo. Jei brolių vėl išmes iš mokyklos, trenksimės kitur, kaip jau ne kartą tai darėme.

– Na, kaip sekėsi? – po pietų atsargiai pasiteiravo mamos Pamela. – Ar viskas gerai?

– Šiaip ne taip, – linktelėjo mamytė. – Net nenorėjo, kad ečiau kartu su juo į klasę. Tik turėjau mokytojai paaiškinti, kad kol Remis pats dangčio nepadės, iš jo jėga neatimsi.

– Tikrai neatimsi, – prunkštelėjo Pamela, prisiminusi, kaip prieš pusę metų veltui stengėsi gydytojas odontologijos centre.

Bet tuo metu buvo nejuokinga. Dantų gydytojas galvojo, kad jam pavyks, bet gavo su dangčiu per galvą ir teko eiti namo. Per kitą vizitą sesutė sugalvojo, kad Jeremijas galėtų dangtį pasidėti po užpakaliu, ir tuomet viskas ėjosi kaip iš pykės, taip, kaip namuose pagal paruoštus paveikslėlius buvo išmokę. Atsisėsti ant kėdės. Prasižioti. Leisti taisyti dantį. Praskalauti burną. Vandeni ne nuryti, o išspjauti į kriauklytę kėdės kairėje pusėje. Vėl išsižioti. Kodėl net ir patys paprasčiausi dalykai su Jeremiju tokie sudėtingi?

– Tik Remiuko padėjėja man atrodo šiaip sau, – mama nu-traukė Pamelos apmąstymus. – Nesu tikra, ar susitvarkys. Atrodė gerokai sunerimusi. Na, tikėkimės, kad Remis neprisidirbs.

– Neprisidirbs, mamyt, pamatysi. – Pamela paglostė ma-mos plaukus.

Prie šaknų jau vėl boluoja žili, neramiai pastebėjo. O ji dar tokia jauna.

– Šeštadienį nudažysiu tau plaukus, gerai?

– Gerai, – dėkinga nusišypsojo mama. – Jei bus laiko. Myliu-tave, – pasisodino Pamelą ant kelių.

– Ir aš tave, mamyt. Ir Jeremiją.

– Žinau.

– Uždeginėja užtrauktukus?

– Aha. Nors trumpam ramybė. Pasinaudok tuo ir eik ruošti pamokų.

– Mama, dar tik pirmą dieną mokykloje, neuždavė jokių namų darbų.

– Na, matai, – atsiduso mama. – Taip pavargau, kad net ne-pagalvojau.

– Tai dėl persikraustymo. Ir todėl, kad Remis šią vasarą ne-buvo stovykloje. Nespėjai pailsėti.

– Iš šiandien nebespėsiu, – mama atsidususi mostelėjo į be-prasiveriančias duris.

– Nori valgyt, – pareiškė Jeremijas.

– Nori valgyt? Gerai. Tai ką darysi? – pasiteiravo mama ir nu-sivedė Jeremiją prie lentos su paveikslėlių seka. – Sakyk, – pa-rodė pirštu į pirmąją piktogramą.

– Plautis rankas, – tarė Jeremijas ir nubėgo į vonią.

Netrukus grįžo.

– Duona spintelėje.

– Paėmei raikytą? – į Pamelą kreipėsi mama.

Šioji tylomis linktelėjo ir nuėmė nuo lentynos apvalią for-melę trapios tešlos sausainiams pjaustyti.

– Ratai. – Jeremijas suplasnojo rankomis ir, kol Pamela iš-riekių formavo pageidaujamą formą, nubėgo prie lentos pasi-tikslinti, ar pagal paveikslėlius viską daro tinkamai.

– Šaldytuvas. Dešra, – vėl sumosikavo rankomis.

Tuomet iš sviestinio popieriaus vieną po kito ištraukė deš-ros skridinėlius ir nerangiais pirštais juos uždėjo ant keturių duonos skritulių, kuriuos Pamela per tą laiką užtepė sviestu.

– Lėkštė, – pareikalavo pagal sąrašą.

– Teisingai, lėkštė, – linktelėjo mama ir padavė jam lėkštę, kad sudėtų sumuštinius. – Gali valgyti.

– Gali valgyti, – pakartojo Jeremijas, patraukė prie stalo ir sumuštinius akimirksniu prarijo. Tuomet su dangčiu atsistojo prie durų.

– Šiandien neisime pasivaikščioti, – ramiai tarė mama. – Buvai mokykloje.

– Einam, – prieštaravo Jeremijas.

– Eisime rytoj.

– Einam!

– Rytoj, Remiuk, gerai?

Jeremijas nužingsniavo prie lentos ir bedė į paveikslėlius, nurodančius dienotvarkę. Po pavakarių sekė žingsniuojančių kojų simbolis.

– Einam! – griežtai pakartojo durdamas pirštu į paveikslėlį.

– Nagi! Pamišau pakeisti dienotvarkę, – atsiduso mama. – Juk vakar su tavimi aptarėme, kad eisi į mokyklą. Tiesiog nenukabinau pasivaikščiojimo paveikslėlio nuo lentos, mano kaltė.

– Aš eisiu su juo, mamyt, – pasisiūlė Pamela. – Einam, Remiuk?

– Einam!

Ir jau vėl stovi prie durų.

Išlipo iš lifto, praėjo pro pašto dėžutes ir pro stiklines duris išėjo į lauką. Jeremijas su dangčiu rankoje nenumaldomai pasuko link šiukšlių konteinerių. Pamela desperatiškai pakėlė akis į dangų ir atsiduso. Jei kas ir erzino pasivaikščiojimuose su broliu, tai smarvė. O Jeremijas, atvirkščiai, smarvę mėgo.

Šiukšlių neliesdavo, bet entuziastingai uostydavo kiekvieną konteinerį, ilgiausiai sustodamas prie mišrių atliekų. Popierius ir plastikai jo nežavėjo. Kur kas ilgiau mėgavdavosi konteineriu su stiklo atliekomis, nes jame dažnai dvokdavo perrūgusių agurkų, pomidorų padažo, sugižusio vyno likučiai ir dar nežinia kokie kiti kvapai.

– Eime tolyn. – Pamela truktelėjo Jeremiją už rankos.

Dabar šiukšliadėžių dvokas buvo ne vienintelis dalykas, kuris ją erzino. Net nereikėjo žvilgtelėti aukštyn į daugiabučio langus, kad pajautų, jog už užuolaidų besislepiantiems kaimynams suteikia pramogą. Laimė, Jeremijas kvapais pasisotino ir buvo pasirengęs žingsniuoti toliau. Pasuko link viena eile statytų automobilių, apžiūrinėjo vairus ir ratlankių diskus.

– Ratai! – patenkintas pranešė Pamelai.

Linktelėjo, bet liko budri. Žinojo, kad eina rizikinga zona. Jei automobiliai būdavo pastatyti kitaip, nei Jeremijas buvo įsidėmėjęs, kai atsikrausčius pirmą kartą išėjo pasivaikščioti, stipriai nusivildavo. Laimė, tai buvo gyventojų automobilių aikštelė ir dauguma vairuotojų turėjo nuolatinę vietą. Jei kurio automobilio trūkdavo, Jeremijas reaguodavo ramiai. Bet jei automobilis būdavo pastatytas kitur nei įprastai, o jo vietoje stovėdavo kitas automobilis, būdavo blogai. Atrodė, kad kaip tik tai pasikartos. Jeremijas sustojo prie sidabrinės škodos ir susijaudinęs ėmė linguoti į šonus.

– Balta „Mazda CX-3“! Balta „Mazda CX-3“! – šaukė itin susikrimtęs.

Pamelai šmėstelėjo mintis, kad jei pavogtų jo nuosavą automobilį, nesisielotų taip stipriai, kaip tuo atveju, kai kažkas svetimas pastato automobilį į kito vietą, šiuo atveju į „Mazdos CX-3“. Pamela žinojo, jog negali leisti, kad susijaudinimas virstų protrūkiu. Staigiai įkišo ranką kišenėn saldainio.

– Reikia eiti toliau, Remi, – rimtai pranešė pakišdama saldainį broliui prieš akis.

– Balta „Mazda CX-3“! – prieštaravo Jeremijas, bet pamatęs saldainį sutelkė dėmesį į jį.

– Jei eisim, gausi saldainį.

– Gausi saldainį, – pritariamai linktelėjo, susigrūdo į jį burną ir leidosi nuvedamas.

Laimė, likę automobiliai stovėjo savo vietose, todėl Jeremijas pro juos praėjo ramiai čepsėdamas. Nenumaldomai pasuko link kioskelių eilės ir brovėsi tarp galinės jų sienelės ir betoninės sienos, kur trenkė šlapimu. Šią kelionės dalį Pamela visuomet praleisdavo ir kantriai laukdavo Jeremijo, kol šis išnirs kitame nemalonaus tunelio gale.

Tuomet likdavo tik patikrinti keletą kanalizacijos šulinių, kurių apskriti ketaus dangčiai jį tiesiog pakerėdavo, o į stačiakampes groteles nekreipdavo dėmesio, nors iš jų dvokdavo labiau.

Šunų aikštelėje ilgai neužsibūdavo, ypač jei ten būdavo vedžiojamas koks nors šuniukas. Į šunis Jeremijas reagavo keistai. Kartais atrodydavo, kad jam jie patinka, kartais paskui juos bidzendavo. Bet, kita vertus, buvo matyti, kad jis jų bijo. Jei koks nors šuo prisiartindavo pernelyg arti, Jere-

mijas griebdavo už rankos mamai arba Pamela ir stipriai užsimerkdavo.

– Jau eisim namo, gerai? – pasiūlė Pamela, pamačiusi, kad kitoje pievelės pusėje laigo porėlė labradorų.

– Namo, – linktelėjo Jeremijas ir tebelaikydamas dangtį rankoje pagreitino tempą, kad Pamela vos spėjo paskui jį.

Tol, kol atbėgęs kokerspanielis jį privertė sustoti. Šuo buvo draugiškas, vizgino uodegą, bet paskui amtelėjo. Jeremijas panikuodamas suspaudė seseriai ranką ir užsimerkė taip stipriai, kad visas veidas susiraukšlėjo. Buvo kartu ir juokinga, ir baisu.

– Nebijok, Remi, nebijok. Tai geras šuniukas. Pažiūrėk, jau lekia šalin.

– Nežiūrėk, – nuožmiai papurtė galvą Jeremijas.

Paskui, vis dar užsimerkęs, laikomas už rankos leidosi parvedamas namo.